

a)

Umro je Dragutin Dobričanin. Bezosecajna statistika rekla bi: jedan od naših najvećih komičara, poznat po bezbrojnim likovima na televiziji, u pozorištu i na filmu. Svi TV gledaoci sećaju se Vase S. Tajčića iz Pozorišta u kući, Čutologa, ili Gnjavatora iz starijih serija. Umro je poznati humorista i komediograf, čija je komedija "Zajednički stan" bila najpopularnija predstava posleratnog jugoslovenskog teatra. Ali Guta Dobričanin je bio mnogo više od toga: bio je izuzetan i kao čovek i kao stvaralac; osnivač Vesele večeri Radio Beograda, jedan od tvoraca beogradske škole humora, glumac, pisac, arhitekta, velemaistor u svojoj stolarskoj radionici, čovek koji peva, svira, crta i iznad svega: svima oko sebe pruža beskrajno mnogo radosti i smeha.

Obožavao je decu, pa je zato za njih mnogo i pisao i igrao, a svako dete je zvalo: Sunce moje. Bas tako: Sunce moje, sa dugim, razdraganim u-u-u. Tako su i sva deca njega zvala.

Podneo je svoju bolest sa nevidjenom duhovnom snagom, šaleći se do zadnjeg trenutka, baš kao i njegov poslednji i izvanredni književni lik - Joko Kokot.

Svi mi koji smo imali sreću da godinama radimo i družimo se sa njim, bili smo pored njega uvek nasmejani i zato smo danas toliko nesrećni. Jer to Sunce je sada zašlo i ostao je samo odsjaj na snimljenim i sačuvanim ulogama i tekstovima naseg Gute Dobričanina.

27

Tek kada nam prodje poslednji dan, ljudi zaista saznaju ko smo bili, šta smo u životu uradili i koliko dobra, ili zla, ostaje u sećanjima iza nas! Sa Gutom smo doživeli mnoge radosti, mnogo divljenja za njegovo stvaralaštvo, za maštu, vrednoću i istinsko drugarstvo, mnogo smeha nam je pružao i sa scene i u obicnim, privatnim trenucima... Čini mi se da je naša generacija do ovoga dana potrošila sve to lepo i vredno i da nam sad ostaju samo uspomene i tuga.

Dragi moj družo, da možeš da nas vidiš, znam da bi bio nesrećan sto mi plaćemo, jer ti si navikao da ljudi zbog tebe i kraj tebe budu razdragani. A ja bih želeo u ovom trenutku... neizmerno bih želeo da postoji seljenje duša i reinkarnacija pa da se mi, što se volimo, ponovo sretnemo u nekom drugom svetu, da opet odživimo našu mladost u nekoj kulturnoj ekipi, pa makar ponovo bili gladni, ratom uplašeni i goli; da opet snimamo neki film o izgradnji a maštamo o minerskom pasulju i budućoj umetnickoj slavi; da studiramo arhitekture, glume ili režije, a prazne džepove zamenjujemo punim srcem; da drhtimo od treme pred premijeru nekog novog "Zajedničkog stana"; da u tom novom, nepoznatom svetu, Cica, ti i ja, pronadjemo neku pustu plažu kao sto je bio Perazića do i iskrčamo se na njoj da bi ti opet sagradio kuću svojih želja i snova.

Dragi moj Guto, dodje mi da jaučem, da kao naši brdjanski preci zalelečem što su tolike godine, prepune stvaralaštva, ljubavi i drugarstva tako brzo prošle... i što je došao kraj!

Ali ako je naše telo smrtno, a duh možda večit i neuništiv, tvoj duh ćemo sigurno naći u tim beskrajnim prostorima nepostojanja, jer duh ti je bio blistav, nadaleko vidljiv i prepoznatljiv. Sačekaj nas tamo domaćinski, osmehnut i predji nas nekom svojom šalom, kao što si to uvek radio!

Draga Cico i dragi prijatelji... plaćite! Ne stidite se svojih suza, jer tugujete za čovekom za kojim i treba plakati! Dani smeha i radosti, koje je donosio nas Guta - prošli su!

Ostaje nam samo sećanje!